

Το δαυμαστό ταξίδι του
ΝΙΑΣ
ΧΟΛΓΚΕΡΣΟΝ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΝΙΛΣ ΧΟΛΓΚΕΡΣΟΝ

Θεατρική διασκευή: Δημήτρης Αδάμης

Εικονογράφηση: Elena Chereshnya

Ιανουάριος 2023

ISBN: 978-960-6719-88-2

© 2023 Δημήτρης Αδάμης
& Εκδόσεις ΕΝ ΠΛΩ
Κολοκοτρώνη 49, Αθήνα
Τηλ.: 210 32 26 343 - Fax: 210 32 21 238
www.enploeditions.gr
info@enploeditions.gr
www.facebook.com/enploeditions.gr

Το CD διατίθεται δωρεάν με το βιβλίο και δεν πωλείται ξεχωριστά

ΣΕΛΜΑ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Το δαυμαστό ταξίδι του
ΝΙΑΣ
ΧΟΛΓΚΕΡΣΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΥΗ
Δημήτρης Αδάμης

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Elena Chershnya

Ἐν πλῶ

Παιδιά, σήμερα θα σας πούμε ένα παραμύθι... ένα παραμύθι που το έγραψε, στην αρχή του προηγούμενου αιώνα, μια κυρία που ζούσε σε μια χώρα που την έλεγαν Σουηδία...

- Καλημέρα σας!

- *Μα σαν κάπου να σας ξέρω. Μα... βέβαια! Είστε η Σέλιμα Λάγκερλεφ, η συγγραφέας! Μα πώς βρεθήκατε;...*

- Νομίζω πως είναι ώρα να με αφήσετε μόνη με τα παιδιά.

- *Ναι, αηλιά ξέρετε τα παιδιά δεν κάνουν μάθημα σήμερα.*

- Σας παρακαλώ! Κάτι ξέρουμε κι εμείς οι παλιές δασκάλες. Άρεσαν τα παραμύθια μου και τότε ήταν που μου πρότειναν να γράψω ένα αναγνωστικό για τα παιδιά της χώρας μου, της Σουηδίας. Μακριά σας φαίνεται; Κι όμως οι άνθρωποι μοιάζουν τόσο πολλύ. Και κυρίως τα παιδιά. Έτσι λοιπόν δέχτηκα να γράψω το αναγνωστικό, αηλιά η έμπνευση δεν ερχόταν. Τότε πήρα την απόφαση να πάω στο κτήμα των γονιών μου, το πατρικό, στην εξοχή, να μου έρθει η έμπνευση. Πλησιάζοντας άρχισα να νιώθω παράξενα... Σαν ένας αέρας, φρέσκος και δυνατός να με γύριζε πίσω στα παιδικά μου χρόνια...

- Μαμά, μπαμπά, πού είστε; Γύρισα από το σχολείο... Πότε θα ψήσουμε τα κουλουράκια; Έρχονται Χριστούγεννα... Ξαφνικά, εκεί ανάμεσα στα δώρα των Χριστουγέννων κάτι συνέβαινε...

- Ουφ, κόντεψα να σκάσω εκεί μέσα!

- Ένα τόμτε!

- Ωχ, πάηι τα ίδια! Νομίζεις κι εσύ πως είμαι ξωτικό...

- Τόσο μικρούηης!

- Είμαι άνθρωπος σαν και σένα αηλιά μεταμορφωμένος σε τόμτε, σε ξωτικό. Έλεγα να κοιμηθώ εδώ απόψε...

- Παράξενο! Θεσ να μου μιλήσεις για σένα;

- Γιατί όχι; Κουηούρι είναι αυτό;

- Εγώ το ζύμωσα.

- Αν είχες κι ένα ποτήρι γάηα θα μπορούσα να σου διηγούμαι ως το πρωί.

- Έγινε!

- Που ήετε, ζούσα με τη μαμά και τον μπαμπά μου στο κτήμα μας.
Ήταν φτωχικό, αλλιά πλούσιο σε αγάπη και φροντίδα.
Ο μπαμπάς μου ο Χόλγκερς Νίλσον ήταν άξιος άνθρωπος.
Η μαμά μου φρόντιζε για όλους μας. Εγώ όπως σου είπα ήμουν
ένα κανονικό παιδί σαν όλα τ' αλλια. Δηλαδή... περίπου...

*Και όπως γίνεται στα παραμύθια μεμιάς βρεθήκαμε στη φάρμα του Χόλγκερς Νίλσον.
Μια φάρμα που τα είχε όλα... Κότες, αγελάδες, έναν σκύλο φύλακα κι έναν λευκό χήνο
που τον φώναζαν Μάρτιν!*

- Ντέι, ντέι... Απάνω τους Μάρτιν, απάνω τους!
- Θα πνιγώ... Βοήθεια... θα πνιγώ!
- Αυτό το παιδί από μικρό...
- Να του δώσω μια δαγκωνιά;
- Βοήθεια... δεν ακούει κανείς;
- Ντέι... ντέι... πιο γρήγορα λευκό γοργόφτερο άηλογο!
- Τι πράγμα;
- Εσένα ήέι.
- Βοήθειαααα... Μα δεν υπάρχει κανείς; Αφέντηνη!
- Αφέντηνη!

*Ευτυχώς ο αφέντης, ο πατέρας του Νιήλς, ο Χόλγκερς Νίλσον, άκουσε τη φασαρία που
έκαναν τα ζωντανά!*

- Μα τι γίνεται, τι συμβαίνει; Τι είναι όλη αυτή η φασαρία;
- Μα κάθε μέρα τα ίδια!
- Κακομαθημένο, παιδί μου! Ας το είχα εγώ και σου ήεγα!
- Νιήλς... πάηι βασανίζεις τα ζωντανά;
- Εγώ; Ποτέ!
- Και τον χήνο γιατί τον έχεις δεμένο;
- Υπάρχει Θεός!
- Του μάθαινα να πετάει...
- Επειδή ξέρεις εσύ!
- Είναι φοβητσιάρης και τον κρατούσα να μην πέσει.
- Κι αλλια φορά σου έχω κάνει παρατήρηση. Τώρα θα σε βάλω και τιμωρία.
- Γιατί, καλή μπαμπά, τι έκανα;
- Ξέρεις πολύ καηά και μη μου αντιμιήας.
- Τι συμβαίνει πάηι; Γιατί τσακώνεστε εσείς οι δύο;

Ρώτησε η μητέρα του Νιήλς, καθώς ετοιμαζόταν για την εκκλησία.

- Ο κανακάρης σου! Βασάνιζε τα ζώα πάλη...
- Νιής!
- Ψέματα, μαμά, μην τον ακούς!
- Αυτό ήταν. Δεν θα έρθεις μαζί μας στην εκκλησία. Θα μείνεις εδώ.
- Γιατί; όλοι μου οι φίλοι θα είναι εκεί.
- Θα μείνεις εδώ! Κι όταν γυρίσουμε θα ξέρεις απ' έξω όλη τη σημερινή προσευχή. Μπας και βάλεις λίγο μυαλό.

Αυτά είπαν οι γονείς του, μπας και τον κάνουν να σκεφτεί πως δεν πρέπει να φέρεται έτσι άσχημα στα ζώα.

- Ναι καλή! Άντε τώρα να μάθεις όλη την προσευχή. Ώχου, τι έκανα τέλος πάντων; Δικά μου είναι τα ζώα, είμαι ο αφέντης τους! Δεν πρέπει να κοιμηθώ! Δεν πρέπει να κοιμ...

Τον πήρε ο ύπνος τελικά, αηλιά ξαφνικά κάτι ακούστηκε μέσα από το μπαούλο.

- Ποιος είναι εκεί; Χμ, είσαι ποντικός; Λέγε! Είσαι η γάτα μας; Νιαούρισε! Ποιος είναι είπα!

Και τότε μέσα από το μπαούλο ξεπετάχτηκε ένα μικροκαμωμένο ανθρωπάκι.

- Ε, συγγνώμη, δεν ήθελα να σε ενοχλήσω. Ένα τόμπε είμαι, ένα ξωτικό...
- Ξωτικό; Και τι θες εδώ; Δεν σου έχουσε πει να μην μπαίνεις στα ξένα σπίτια;
- Ναι, απλώς έχασα τον δρόμο... Αηλιά πήγαινα!
- Όστε έτσι, ε; Σ' έπιασα!

Ο Νιής είχε βρει μια απόχρη κρυφά και είχε πιάσει το τόμπε, το ξωτικό.

- Μη! Σε παρακαλώ άσε με να φύγω... Άσε με, σε παρακαλώ... θα σου κάνω ό,τι χάρη θέλεις...
- Χαχαχα, εγώ είμαι ο αφέντης σου τώρα. Ανήκεις σε μένα!
- Ναι ναι σου ανήκω, άσε με να φύγω... σε παρακαλώ! Θα σου δώσω ό,τι θέλεις. Να! Έχω ένα χρυσό φλουρί.
- Χρυσό; Ολόχρυσο;
- Πιο χρυσό δεν γίνεται!
- Θα μπορούσες να μου μάθεις και την προσευχή;
- Τα πάντα, ό,τι θες! Μόνο άφησέ με ελεύθερο.
- Και το φλουρί και την προσευχή, και το φλουρί και την προσευχή!

Μα καθώς άφησε ελεύθερο το τόμπε, του έδωσε ένα δυνατό χαστούκι. Κι εκείνος έπεσε ζαλισμένος κάτω.

- Πωπώ σκαμπίη! Άμα σε πιάσω θα δεις, παλιοτόμπε... Το κεφάλι μου γυρίζει... Όλα γύρω γύρω, όλα! Ωχωχωχ! Πρέπει να μάθω την προσευχή! Όπου να 'ναι θα γυρί-

σουν οι γονείς μου από τη λειτουργία... Ωχωχωχ! Τι έγινε; Ποιος μεγάλωσε τα έπιπλα; Μη μου πεις! Το τόμτε έκανε μάγια στο σπίτι μου; Ααααα, βοήθεια, τι θα κάνω τώρα; Τι θα κάνω; Αααααααααα. Πώς θα δουν το σπίτι έτσι τεράστιο οι γονείς μου; Πρέπει να βρω το ξωτικό να λύσει τα μάγια. Τόμτε! Τόμτε! Έλα, και θα σου δείξω εγώ!

Ο Νιλς δεν είχε καταλάβει πως τα έπιπλα ήταν μια χαρά αηλιά το τόμτε είχε μαγέψει εκείνον, τον είχε μεταμορφώσει σε ξωτικό. Το κατάλαβε από την αντίδραση των ζώων στη φάρμα του μόλις τον αντίκρυσαν.

- Καλέ! Βλέπεις ότι βλέπω; Ο Νιλς έγινε ξωτικό. Καλά να πάθεις! Σου άξιζε!
- Όλα εδώ πληρώνονται. Έλα να σου δείξω πώς ήταν όταν μου πέταγες το τσόκαρό σου!
- Να τον δαγκώσω;
- Πού είναι το τόμτε; Μήπως είδατε το τόμτε; Βοηθήστε με! Βοηθήστε με!

Να και ο γάτος τους... Πόσες φορές δεν του είχε φερθεί απaráδεκτα!

- Να σε βοηθήσω; Γιατί; Για να σου ανταποδώσω που μου τράβαγες την ουρά; Το θυμάσαι;
- Θα μπορούσα να το ξανακάνω άμα θέλω...
- Πώς;
- Αηλιά δεν θέλω!
- Δεν θέλεις ή δεν μπορείς, κοντοπίθαρε;
- Μη μου κάνεις κακό!
- Σε αφήνω για χάρη της αφέντρας. Κατάλαβες;
- Ναι, για χάρη της μαμάς μου.

Έτσι, μόνος και μικροκαμωμένος κάθισε σε μια γωνιά. Την ίδια στιγμή άκουσε φωνές από ψηλά... Ναι, τώρα πια, μετά τη μεταμόρφωση μπορούσε να καταλαβαίνει τι έλεγαν τα ζώα... Και τα ζώα τον καταλάβαιναν... Ήταν οι αγριόχηνες που έρχονταν. Ξεκινούσαν το ταξίδι τους για τη Λαπωνία.

- Πάμε στα ψηλά βουνά! Πάμε στα ψηλά βουνά! Ελάτε!

Ο Μάρτιν δεν έχασε ευκαιρία...

- Να έρθω μαζί σας; Πάρτε με κι εμένα! Να γλιτώσω από 'δώ!

Προσπάθησε να πετάξει αηλιά δεν τα κατάφερνε.

- Κακομοίρη μου κι εσύ... Δεν τα καταφέρνεις...
- Πάμε στα ψηλά βουνά! Πάμε στα ψηλά βουνά! Ελάτε! Ελάτε!

Κι όμως σαν μια μυστική δύναμη να τον έσπρωξε ξαφνικά, ο χήνος αρχίζει να πετάει παρασέρνοντας τον Νιλς.

- Αααααα! Μανούλα μου, πετάμεεεεε! Τι ζαλιάδα είναι αυτή; Πού βρισκόμαστε; Τι ωραίο πολύχρωμο σεντόνι!